

WE LIGGEN STIL, DE HANGMAT BEWEEGT niet, mijn zoon beweegt niet, ik vraag me af of hij slaapt. De gedachte dat ik niks weet van het vastknopen van touwen rond bomen en dat als we nu vallen en Lucas gewond raakt, dat mijn schuld zou zijn, gonst door mijn hoofd. Er wordt gezegd dat je als ouder vanzelf gaat relativëren, je kunt simpelweg niet continu angstig zijn om je kind, zoals je wanneer je van Schiphol naar Nieuw-Zeeland vliegt, niet eenentwintig uur non-stop aan je vlieg-angst kunt toegeven. Het is ook niet een continue angst, maar soms hebben de vlagen een verlam-mend effect.

Lucas is boven op me gaan liggen, zijn buik op mijn buik, zijn benen tussen mijn benen, zijn kruin tegen mijn kin. Ik buig mijn hoofd naar voren en kus zijn haar. Mijn armen heb ik om hem heen geslagen. Hij draait zijn hoofd opzij, zijn wang en oor tussen mijn borsten, en begint met zijn vingers de geweven draden van de hangmat te volgen. Ik kijk naar boven, naar de takken en de bladeren.

‘Ik hoor je hart kloppen,’ zegt Lucas.

‘Snel of langzaam?’

‘Weet ik niet.’

Door een opgekomen wind beginnen we zacht heen en weer te schommelen. Ik denk aan vliegeren, mensen die rennen over het strand, de vlieger die ik zelf ooit als kind maakte in een museum, van rijstpapier, bamboestokjes en een wc-rol als klos voor het touw. We lieten hem op tijdens een vakantie in Noord-Frankrijk. Ik wilde mijn vlieger zijn, bij gebrek aan eigen vleugels liet ik een stuk beschilderd papier de lucht verkennen. Hé, vogels, vriendjes, kom dan. Ik wilde dat ze uit mijn hand zouden eten, ik wilde daar staan met een stuk brood in mijn hand, mijn arm omhoog, in de lucht. Vogels, ik heb brood. Kom, met die scherpe snabels, pik het tussen mijn vingers vandaan, maar pas op, zorg dat ze niet gaan bloeden.

Mijn vlieger heeft die dag in Picardië niet overleefd, hij stortte in zee en het rijstpapier scheurde.

‘Weet je nog dat we op de Afsluitdijk stonden?’ vraag ik.

‘Hoe oud was ik toen?’

‘Twee.’

‘Nee, weet ik niet meer.’

‘We stonden op de Afsluitdijk en het waaide vreselijk hard.’

‘Waar is de Afsluitdijk?’

‘Dat is die weg door het water als we naar tante

Sophie gaan. Het stormde bijna, en toen hebben we de auto midden op de Afsluitdijk op de parkeerplaats gezet en zijn we uitgestapt en toen hebben we onze jassen opengehouden, jij, ik en papa, en zijn we gaan springen zodat de wind onze jassen zou vangen en we zouden gaan vliegen.'

'En toen?'

'Toen werden we moe en zijn we weer in de auto gestapt en naar Sophie gereden.'

Ik pak de zijanten van de hangmat en trek de stof naar binnen. Een cocon. Zo, vlinder in wording, blijf maar dicht tegen je moeder aan liggen.

De pleister op de binnenkant van mijn hand schiet aan één kant los. Ik til het gaasje op en kijk naar de snee, het opgedroogde bloed, het weke, roze vel.

'Hé,' zegt Lucas, 'nu hoor ik je hart niet meer kloppen.'

Ik had het glas wijn op het nachtkastje willen zetten. De zijkant stootte tegen de houten rand van het kastje en het glas was netjes maar luid in scherven gebroken. Het onderste deel, dat ik nog steeds vast had, had ik op het nachtkastje gezet. Ik boog me over de rand van het bed om te kijken waar de scherven lagen, draaide de lamp zo dat het schijnsel op de grond viel. Vier waren het er, een grote en drie kleine. Met mijn duim en wijsvinger pakte ik een van de kleine scherven op, een perfecte gelijkbenige driehoek, en legde die in het restant van

het glas. Daarna pakte ik de tweede kleine scherf, waaraan een opgedroogde druppel rode wijn kleefde. Terwijl ik de derde scherf op de bodem van het kapotte glas liet vallen, hoorde ik Jasper de trap op lopen. Met alle vijf vingers en de handpalm van mijn linkerhand pakte ik de grote scherf beet. Ik kneep mijn hand dicht, probeerde een vuist te maken en voelde het glas door mijn huid snijden. Jasper liep door de gang. Ik opende mijn hand en keek, mijn bloed had een mooie kleur in het licht van de lamp, niet donker maar helder rood.

De deur ging open. ‘Viel er iets?’ Zonder het antwoord af te wachten liep hij naar mijn kant van het bed en keek naar mijn hand, naar de scherf in mijn hand, naar het bloed dat op de grond drupte.

‘Godverdomme, Karlijn!’ Hij pakte de scherf uit mijn hand, legde hem op het nachtkastje, pakte daarna met twee handen mijn onderarm vast, een bij mijn elleboog en een bij mijn pols en trok mijn arm omhoog, de lucht in.

‘Niet naar beneden laten hangen, dan gaat het alleen maar meer bloeden.’ Hij maakte een vuist van mijn hand, het bloed liep de vuist uit, via mijn pols naar mijn elleboog, waar de druppels op het laken vielen. Ik ging nog meer buitenboord hangen, om het laken en het matras te ontzien, de vloer was met een dweil zo weer schoon, niks gebeurd.

‘Zo houden,’ zei Jasper voordat hij mijn arm losliet en de kamer uit liep. Ik hoorde het deurtje van de

badkamerkast open- en vrijwel meteen weer dichtgaan. Jasper zei dat ik mijn hand open moest doen, en we keken naar de sneetjes in mijn vingers, die stelden weinig voor, maar de snee in mijn handpalm was indrukwekkend. Ik probeerde te zien hoe diep hij was, maar Jasper had hem alweer afgedekt met een washand en zei me mijn hand dicht te houden.

‘Niet knijpen, gewoon dichthouden.’

Gelukkig was de wond niet zo diep dat hij gehecht moest worden, zei Jasper. De volgende ochtend, als Lucas naar school was gebracht, zouden we naar het ziekenhuis gaan om een tetanusprik te halen. Voor de zekerheid.

Een half uur hield ik met de washand in mijn hand mijn arm omhoog. Ik keek hoe Jasper het glas in een krant wikkelde, hoorde hem de trap aflopen en de krant met glas in de prullenbak gooien. Hij kwam weer naar boven, gaf me een glas water en liep naar de badkamer. Ik hoorde hoe hij zijn gezicht onder de kraan hield, stelde me voor hoe hij zich afdroogde met een handdoek. Hij liep de slaapkamer weer in en ik keek hoe hij de wond verbond met gaas, verband en pleisters. Hij zei een paar keer dat het gelukkig geen slagader was geweest. Hij trok zijn kleren uit, liep naar de andere kant van het bed en sloeg het dekbed opzij.

‘Wat doe je?’ vroeg ik.

‘Ik kom naast je liggen. Niet moeilijk doen, je bent gewond. Probeer te slapen.’

Held. Wat een held. Jasper dankte de goden dat er een obstakel op zijn weg gekomen was, een opdracht om te tackelen, om te bewijzen dat hij van nut kon zijn, dat hij nodig was.

Ik ging op mijn zij liggen, van hem weggedraaid, maar in die houding kwam de arm met de gewonde hand in de knel, op mijn rug liggen was de enige manier om mijn lichaam rust te geven. Ik liet mijn arm achter me tegen de muur leunen, hield mijn ogen dicht en dacht aan aarde en zand en takken en stenen en water en ik wilde me in al deze ondergronden laten wegzakken en verdwijnen.

Die tetanusprik bleek niet nodig, de huisarts heeft eergisterochtend de wond schoongemaakt en er een nieuw gaasje op gedaan.

‘Mam. Mama.’

‘Ja?’

‘Als ik jarig ben, eten we taart.’

‘Dat lijkt me wel.’

‘Maar dan heel veel?’

‘Zoveel je op kunt.’

‘Weet jij hoeveel dat is?’

‘Nee, hoeveel is dat?’

‘Weet ik ook niet.’

Ik woel met mijn handen door het haar van het taartmonster. Hij gilt en lacht, de hangmat schommelt.

WIJ PRATEN OVER HOE ONZE DAG was. Lucas zit op zijn hurken voor de oven naar de ovenschotel te kijken. Als de kaas gesmolten is, is het klaar, hebben we gezegd. Daar wacht hij nu op.

‘Ben je opgeschoten vandaag?’ vraagt Jasper als hij de woonkamer binnenkomt. Hij heeft zijn overhemd uitgetrokken en op de leuning van de bank gelegd en is toen naar boven gelopen om een T-shirt aan te trekken.

‘Niet heel erg, maar dat is oké.’

‘Lanter wezen fanten?’

‘Nee. Waarom gooi je je overhemd op de bank?’

‘Omdat ik een T-shirt aan wil.’

‘Klaar!’ roept Lucas.

‘Maar je loopt meteen daarna naar boven, dan kan je het toch meenemen?’

Jasper zucht, pakt het overhemd, doet de deur naar de gang open en gooit het overhemd naar boven, de trap op, ik hoor het van een tree glijden.

Ik haal de schaal uit de oven, we gaan aan tafel zitten. Lucas tikt een aantal keer snel met zijn

vingertop tegen de schaal, omdat wij hebben gezegd dat die heel heet is en dat hij er daarom niet aan mag zitten. Onze gesprekken tijdens het eten zijn meestal twee gesprekken door elkaar heen: het gesprek van Jasper en mij over de krantenkoppen, over ons werk, Jaspers collega's, praktische dingen, en daar doorheen de onsamenhangende zinnen van Lucas en onze reacties daarop.

'Die gasten gaan dus bijna elk uur een sigaret roken, die zijn dus elk uur ongeveer een kwartier niet aan het werk. Echt belachelijk dat daar niet iets van gezegd wordt.'

'Waarom zeg jij er niks van?'

'Roken is vies.'

'Dat klopt Luukie, roken is vies.'

'Omdat ik vind dat Gerard dat moet doen.'

'De papa van Max rookt ook.'

'Ja, maar ja, als jij er last van hebt..?'

'Opa is dood, hè?'

'Ja, opa is dood. Hoe kom je daar nou opeens bij?'

'Ik wil de broccoli niet opeten.'

'Je hoeft niet alles op te eten, alleen die drie stukjes nog.'

'Nee.'

'Ja.'

'Gerard is sowieso niet een man die zich snel hard zal maken voor iets of iemand, denk ik.'

'Nee!'

'Ssst. Niet zo gillen.'

‘Misschien ga ik ook weer als freelancer werken, dan ben ik van dat kantoorgezeik af.’

‘Let even op je woorden.’

‘Sorry. Zou dat een goed idee zijn, denk je? Karlijn?’

‘Wat?’

‘Dat ik weer zou gaan freelancen.’

‘Omdat je collega’s af en toe een peuk gaan roken?’

‘Halloo, hallooo, ik ben de vork. En ik ben de lepel. La la la, lopen over het strand. Hai vork. Hai lepel. Jij bent een bolle. En jij bent een stekelvarken, hahaha. Hahaha.’

‘La la la, lekker een stukje broccoli eten.’

‘Nee!’

‘Laat nou maar.’

Ik zit op de rand van Lucas’ bed en lees een verhaal voor over Pluk met zijn kraanwagen die samen met kakkerlak Zaza in de torenkamer van een flatgebouw woont, maar niet voor lang, als het aan mevrouw Helderder met haar smetvrees ligt. Vorige week hadden we Pluk al uit maar toen Lucas een nieuw boek mocht uitzoeken, stond hij erop dat dit meteen nog een keer werd voorgelezen.

‘Slaap je?’ Hij zegt niks terug.

Ik geef mijn zoon een kus op zijn voorhoofd, leg het boek naast zijn bed op de grond, knip de lamp uit, sta voorzichtig op van de rand van het bed, loop

de kamer uit en trek de deur achter me dicht, nee, niet helemaal dicht, op een kier.

We vrijen zonder woorden. Soms zijn er grapjes, aanwijzingen, geile woorden en soms is er alleen het geluid van onze lichamen, het dekbed, het laken, het hijgen en de zuchten. Soms zijn er dichte ogen en soms het kijken en vanavond kijk ik naar Jasper en houdt hij zijn ogen dicht. Ik kijk naar zijn voorhoofd en naar zijn haar, de grijze haren die in zijn bruine krullen groeien. Ik kijk naar zijn gezicht dat ik zo goed ken, ik leg de vingers van mijn rechterhand op zijn wang.

Soms is het moeten groter dan het willen, soms is er alleen het willen; ik wil, ik wil hem, maar dat ga ik niet zeggen, we doen het zonder woorden vanavond en er is de spanning die ik niet wil breken. Hoe langer hij zijn ogen dichthoudt, hoe intensiever ik naar zijn gezicht kijk. Zo nu en dan zakt zijn mond open en kreunt hij. Ik doe dit, ik laat hem kreunen. Ik ben een menner, een regisseur, ik leid omdat ik zie wat wordt verlangd. Hij sluit zijn mond om te kunnen slikken, klemt zijn tanden op elkaar, ik zie zijn kaken bewegen. En mijn lichaam? Volgt, soepel, weet wat het doet en wat het wil, wat het moet doen om te willen, weet uit te stellen wat het wil. Kom maar, lief, denk ik en ik duw mijn heupen in een steeds sneller ritme steeds harder tegen hem aan. Ik bijt in zijn boven-